

A mesélő út

Volt egyszer egy kis település, ahol az iskola előtti utca reggelente és délutánonként valóságos zűrzavarral telt meg. **A legtöbb szülő autóval hozta a gyermekét**, és sokan annyira siettek, mintha valamilyen fontos versenyen lennének és csak akkor nyernek, ha minél gyorsabbak, agresszívbabbak.

Ebben az utcában lakott Misi, a bátor biciklis fiú, és Hanna, a mindig vidám kislány, aki imádott gyalogni. Ők ketten minden nap együtt indultak iskolába, és élvezték a friss levegőt. Csakhogy a száguldó autók miatt az útjuk nem volt mindig kellemes. **Sokszor le kellett lépniük a vizes, sáros fűre**, mert az autók nem adtak nekik elég helyet. A sofőrök úgy gondolták, nekik van elsőbbségük. Néha, amikor egy nagyobb eső után a sár fröcskölt, Misi és Hanna is csupa piszok lett, ahogy elhaladt mellettük egy-egy sietős autó.

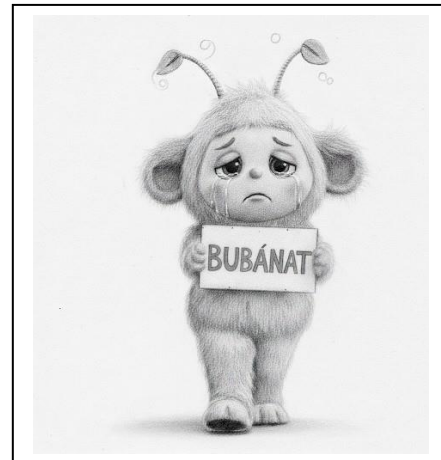
Az iskola bejáratánál még nagyobb volt a káosz. **Az autók dudáltak és tolattak**, mintha a parkoló egy versenypálya lenne. Néhány szülő még a tanárok kijelölt helyére is beállt, vagy a járdára hajtott, figyelmen kívül hagyva a tiltó táblákat. Úgy tűnt, mintha attól tartanának, hogy gyermeküknek baja esik attól, hogy 20 métert kell gyalognia az ajtóig.

Egyik reggel az iskolaudvaron megjelent egy varázslatos lény, akit Búbánatosnak hívtak. Búbánatos nem volt boldog, sőt, nagyon is szomorú volt. Amikor a gyerekek megkérdezték, mi a baja, elmesélte, hogy az utca állapota és a siető felnőttek gondatlansága miatt **az út elvesztette a varázsát**. Elmondta, hogy minden lépés, minden pedálfordulat egy kis csillámport szór az útra, és ezek a csillámporok teszik az utat biztonságossá és barátságossá. De az autók túl gyorsan mennek, és a csillámporok elszállnak, nem maradnak meg.

Misi, Hanna és a többi gyalogos, biciklis és rolleres gyerek elhatározta, hogy segítenek Búbánatosnak. Megkértek minden szülőt, hogy **lassítsanak le, adják meg az elsőbbséget** a gyalogosoknak, és ne álljanak meg a tilosban. A gyerekek kézzel rajzolt táblákat készítettek, amikre a következőket írták: "Kérlek, lassíts!", "A csillámpor elrepül!", "Gyalogolj velünk!".

Eleinte a szülők csak mosolyogtak, de amikor Búbánatos minden reggel megjelent az iskola előtt, és a tanárok is felhívták a figyelmet a problémára, a szülők elkezdtek gondolkodni. Elkezdtek lassítani, észrevették a többi gyermeket, és engedték, hogy a biciklisek és gyalogosok is biztonságban közlekedhessenek. A tanárok helyei üresek maradtak, és az autósok a kijelölt parkolóhelyeket használták.

Az iskola előtti út ismét egy varázslatos hely lett. A reggeli sietség helyett nyugalom és mosoly lett úrrá. A csillámporok megmaradtak az úton, és Misi, Hanna, valamint minden



más gyerek élvezettel járhatott iskolába. A szülők is rájöttek, hogy az a plusz 20 méter gyaloglás nem teher, hanem egy lehetőség a beszélgetésre és a friss levegőre.

Búbánatos pedig, látva a változást, már nem volt szomorú. Nevét **Derűre** változtatta, mert látta, hogy az út és az ott közlekedők élete is sokkal örömtelibb, derűsebb lett. Azóta is minden reggel ott mosolyog az iskolára, emlékeztetve mindenkit arra, hogy a figyelmesség csodákra képes.

A mese tanulsága pedig az, hogy a figyelmesség és a lassítás nem vesz el semmit az életünkből, sőt. **Biztonságossá és boldoggá teszi a körülöttünk lévő világot.**

